



Kuusikallioiden nimikkokirje 2-2013

Hyvät ystävät!

26.3.2013

Olemme kuulleet Suomesta keväisiä kuulumisia, aurinko on paistanut ja on ollut kylmiä, mutta hyviä ulkoilusäitä. Morogorossa on alkanut sadekausi. Se tarkoittaa, että sadekuuroja tulee silloin tällöin, mutta ei edes päivittäin. Olemme pohtineet, miten erilaiset ovatkaan elämisen olosuhteet täällä ja Suomessa. Suomessa vuodenajat vaihtuvat. Lämpötilojen ja päivän valon määrän erot ovat suuria. Täällä lähes läpi vuoden aurinko nousee samaan aikaan ja laskee samaan aikaan, lämpötila on aina plussaa kolmenkymmenen paikkeilla. Sadekuuroja tulee vähän ennen joulua ja vähän enemmän ennen pääsiäistä. Varmaankin sää vaikuttaa ihmisten asenteisiin. Ihmiset voivat käytännössä elää ulkona ja selviytyä hyvin vähällä. Toisaalta kun on mahdollista tai on pakko elää päivä kerrallaan, käytännössä kädestä suuhun, asioita ei suunnitella kovin pitkälle. Yllättävät asiat, esimerkiksi sairastuminen, työttömyys tai omaisen kuolema voi johtaa isoihin vaikeuksiin.

Suahilin kielen opiskelu sujuu omaan tahtiinsa. Alamme olla jo vähän vaativammissa lauserakenteissa ja pitää koettaa sisäistää kielen logiikkaa. Kieli on tiivistä. Lyhyillä etuliitteillä ja loppupäätteillä ilmaistaan paljon asioita. Opintojen lomassa käymme kulttuurien eroavaisuuksiin liittyviä keskusteluja apuopettajien kanssa. Yhdeltä nuorelta mieheltä, innokkaalta helluntaievangelistalta kuulemme kertomuksia kaatumisrukouksista ja ihmeeparantamisista heidän seurakunnassaan. Olen yrittänyt puhua sielunhoidonkin puolesta, että kyseessä on varmaankin myös asioita, joista olisi hyvä rukouksen lisäksi myös keskustella, sairautta, pelkoja, ihmissuhdevaikeuksia...

Tulimme kutsutuiksi myös yhden apuopettajan häitä edeltäviin, monta tuntia kestäneisiin ”morsiamen lähettämisjuhliin”, eli *send off* -juhliin. *Send off* on suunnilleen yhtä suuri juhla kuin itse häät. Oli tanssia, ruokaa, torvisoittokunta, värikkäät, kimaltavat koristeet (meidän jouluvalot tulivat mieleen), kakunleikkuuta, limupullojen kilistelyä, sukujen esittelyä, kovaäänisen hauskuuttaja-juontajan johdolla. Morsian ja kaaso olivat pääosassa pitkälle iltaan, kunnes sulhanen otettiin mukaan.



Maasaikylän lapsia. Pastori William, Katri, Anna-Riitta Holmström ja piispa Mameo.





Sulhanen oli ruandalainen lähetystyöntekijä. Pari sai lahjaksi jääkaapin, sohvan, keittiövälineitä, lakanoita ja pyyhkeitä.

Lähdimme yhtenä lauantaina lähetystyöntekijäkollegojemme Anna-Riitta ja Oskari Holmströmin ja Morogoron hiippakunnan piispa Jacob Mameon mukana käymään kahdessa maasaikylässä, ja se oli vaikuttava kokemus. Niissä keskusteltiin alkamassa olevista maasaiden omalla kielellä toteutettavasta esikouluista lapsille.

Ne jumalanpalvelukset, joissa me olemme olleet mukana, eivät ole kestäneet kuin pari, kolme tuntia. Messukaavassa on tutun tuntuisia osia ja oudon tuntuisia osia. Kuoroja on ollut muutama. Tansanialaiset ovat ihastuneita musiikkiin, joka tulee kaiuttimista kovalla, me kun päinvastoin tulemme kirkkoon hiljentynein ja juhlallisinkin mielin. Yhdestä esiintyvistä ryhmästä tuli mieleen 70-luvun diskoryhmä, ja kansa tuntui kovasti olevan ylpeitä heistä. Kirkoissa on rukoiltu pitkään kansan yhtenäisyyden ja uskontojen välisen rauhan puolesta, koska jonkinlaista välien kiristymistä on ollut eri puolilla maata. Jumalanpalveluksen jälkeen usein huutokaupataan ulkona tavaroita, hedelmiä, ruokatarvikkeita, eläimiä ja tuotto laitetaan kolehtiin. Viimeksi erällä naisella on kana kassissa jumalanpalveluksessa, sieltä se silloin tällöin kotkotti ääneen ja kun sitä alettiin huutokaupata, se lähti karkuun ja se pääsi melkein portille saakka ennen kuin saatiin takaisin ja päästiin asiaan.



Meillä on vuokrattuna talo, johon kyllä täytyy tehdä vielä monta korjausta ennen kuin se on kunnolla asuttava. Korjaustöiden myötä meillä on käynyt aika määrä erilaisia työmiehiä, "fundeja", joiden kanssa olemme todella saaneet käytännön kielen puhumisen harjoitusta. Tansanialaiseen tyyliin he ovat toisinaan työn lomassa pesseet pihallamme paitojaan ja ripustaneet ne narullemme kuivumaan, tai tehneet nuotion ja keittäneet ruokaa tai syöneet banaanit puustamme. Työnjohtaja, yrittäjä, mr. Baksh on muslimi, mutta hyvin neuvotteleva ja meillä vallitsee syvä kunnioitus puolin ja toisin.





Olen (Katri) tavannut useamman kerran Morogoron hiippakunnan toimistolla pääsihteeri Mathias Mduhahn ja apulaispiispa George Pinduan. Emme kuitenkaan ole vielä paljonkaan puhuneet työstäni muuta kuin että pääsiäisenä ehkä osallistun kristillisestä kasvatuksesta vastaavien hiippakunnan työntekijöiden kokoukseen ja juhannuksena on kirkon nuorisotyön päivät Arushassa.

Olemme saaneet olla terveinä. Pientä kulttuuriväsymystä on toisinaan. Ehkä tarvitsemme itse nyt lauseita, *”Minulla on omat suunnitelmani teitä varten. Minun ajatukseni ovat rauhan eivätkä tuhon ajatuksia, minä annan teille tulevaisuuden ja toivon.” Jer. 29:11*, jotta voimme jakaa tulevaisuutta ja toivoa vielä muillekin. Pohdimme myös suomalaisen tyyliin, olemmeko tarpeeksi tehokkaita, vaikka järjellä ymmärrämme, että elämän asettuminen näin erilaiseen ympäristöön vie oman aikansa ja tärkeää on jo yhteys, ja että olemme olemassa täällä. Erityistä iloa meille tuottavat lapsemme, jotka saapuivat sunnuntaina ja viipyvät täällä, toinen 3 viikkoa, toinen 5 viikkoa. Ja tuleva pääsiäinen, kirkkovuoden suurin juhla.

Terveisin

Katri ja Visa

*Pilvimuurista valo välähtää,
läpi lukkojenkin Herra Jeesus tulla voi,
kuolleista hän noussut on.*

